

Lucija Butković, *Vučji sat*, izbor, 2018.

ŠAHOVSKA

U kapuljači signal noći
šahovskom pločom pulsira grad
a na izlazima grada svjetlo se lovi
u niše neonskih reklama
bande šaketaju pustoš, po svemiru
tuku ratovi staroga kova
rijeka iz crte dignuta u nož
takva je noćas hidraulika grada:
slabija tijela izručuju se vodi
uzimam zalet i krećem u L
lakoćom skakača
A3-B5.

STANICE

Noću promatraj stanice
tračnice u audio formatu
kad svjetlo crveni, stagnira
mrak, kad tramvaj projuri
nastupi pejzaž postapokalipse:
bande jurišaju na hranu
cesta ne završi vodom
nego fatamorganom

promatraj često
očiju srolanih u džepne lampe:
noć je matrica koju zareže nož
iz ruke starca

pločnik dočeka tvoje tijelo
kao otvoren grob

prije toga još i ovo –
stanice skladište vodu
sjene složene u raspored vožnji
jezik prljav i gumen kao strah

možeš na križanja
u zadnjem scenariju
starci jedu nikotinske nokte
panorama se nabora na zavoju
prvo sunce izlomi kičme pehista
po stoti put

kada se jednom nauči živjeti ravno
kome će trebati upute
za slučaj potresa?
uglove će držati ozlojeđena patrola

sada ruke pomno složene na džepu
i svjestan svih budućih stvari
položen u prve zavoje zvijezda
zauzmi pozu ekvilibrista
otvori uho stupanju noći
i motri, motri gradske stanice.

KOMORNA

Ovo je soba rasapa i hrđe
skelet kupaone, pogažena riječ
ovdje se rađa polarna svjetlost
sijevaju nervoze, narativi sna

umjesto para
kuljaju glavice duhanskih filtera

u pet ujutro predmeti se stišću
kosa mi je zastor
sudnjeg dana

u dva u noći mrak je sedativ
gdje su mi ruke pepeljarom
vezane kao sidrom
a tamo gdje su oči, crnilo je tvrđe
bjesnije od svog oguljenog sloja

ulice lome dvoboji i stabla
negdje signali odlaze u grom
srca se ruše u tamne komore;

svoju komoru sam napunila
trnjem i nabojem.

ORIGINALNI DJANGO

Cesta je pravac, ocean je gluh
taman za tvoj projekt odlazak
pripreman zadnjih godina buke
koja je mogla sravniti svijet.

Jučer sam imala pouzdan plan
kako da slomim sustavan otpor,
danas u skladu s kretanjem noći
stojim po strani, ponekoj riječi

ustupim nož.

Hladnoća je opet stabilna,
celzijusi kao električne ograde
van rada čuvaju ubojit napon,
antene skupljaju kišu, u svemir
odašilju smrznuti šum.

Ovo si ti, originalni Django
za kojim hodam precizno tiho,
nogu razderanih britvom
vapnenca i smjerno
za repom tvog pratećeg lijesa
u slijedu kao u potezu tinte
odavde do prve plaže
spremne podvući crtu
jednim impulzivnim valom.

Pod kopcima i po džepovima svijeta
vatre se preko svake mjere gase,
kamenje pred kraj omekša u sluz,
nas dvoje u strogo
kontroliranim uvjetima plave
međuovisni ili nekim drukčije
izborenim skladom

potapamo korak;

u vodi raštivano suludo oštro

sijevat će tvoje

hardcore tetovaže.

AUDIOZAPIS

U zadnjem naletu snage

kašalj puca kao klavirska žica

načas sam nijema u njegovoj pjeni

nočas si zapis stoljeća

neka se boje

neka im cvokot prosvira prsa u tunel

nema tišine

poroznost svjetla montira razglas

tvog kašlja

predlažem da njime pjevaš vrtložno

i bijesno u *hardcore* bendu

prije nego što pobune priguše

sustavi moći

tvoj kašalj je Brailleovo pismo za gluhe

brajica teška milijun vata

povijest se dižu ususret prasku

i jednako teško pada u grob

kad utrnu svjetiljke, smire se strvine

i odmore nad njima čeljusti zvijeri

tog vučjeg sata kao i inače
zemljom utišanom poplatom noći
krenut će novi krug
grmit će tvoje plućne trepetljike.

NOĆNI PROGRAM

Odakle u našim redovima uljez?
tko se ovdje kreće osim nas?
zašto se noću oglasi alarm
stežu ključanice
pojure Nosferatu bjeloočnice
za prvim sumnjivim zvukom?
istini za volju i nije nam lako
dobro nas trese rabota kuće
nekad uz svjetla ostajemo budni
nekad u krevetu dijelimo znoj
i nema se bogzna što drugo za reći:
ljudi ko ljudi
prostor na zemlji
vrijeme je prerezan Bergsonov vrat
neka se svugdje postave kamere
psi koji mogu nanjušiti stranost
noćni program reprizira najbolje komade.

KRIPLI

Tu se nema što učiniti, koliko puta treba reći?
U barutu snijega leže ostaci.

Poznavala sam auto po farovima kripla
i znali ste tim kotačima vjeđa

spraviti svaku stražarnicu grada
ili ste iz pobjede srljali u propast
pod gumenim čvorom
kolapsa neba

iza kuće nasred ceste
kad si ga ono zbacio s leđa
s nogu poput mamuza
u sjenu kao u Marijansku brazdu
ostavio si tijelo koje ti je služilo
da crkne u daljini.

NADREALIZAM

Neka se namire potrebe turista
neka na glavama nose kanistre blata
za bolesti koje će njihova polutka
razviti od trans-masnih kiselina.
Kraljičina plaža je nadrealizam
i košta četrdeset kuna
osim za lokalne tipove spuštene s dina
pravo u zaljev
u pučinu hodamo kao u duboki rov
gravitacija mora našem potmulom maršu
međi imperij terora
noćas će ovdje padati kiša

noćas ćemo tendom pokriti balkone zgrada
južno od nas vjetar se stanjuje u vakuum
ali ovdje reže samurajskim nožem.

VUČJI SAT

Imam noćni strah
da će se svijet oljuštiti
da ćemo se probuditi i zvati jutrom ono za što
više neće biti imena
da će kroz sjene proključati krv
i posjeći grla skalpel ekrana.

Dostojevski je sanjao vukove
na poljskim putevima
ali vukova ovdje nema
prognali smo zvijeri na ulaze grada
da ubiju svakog nepoznatog stvora

u vučji sat
voda se diže u cijevima centralnog grijanja
jer smo je od boga donijeli u ovaj rizom
prvo nije bila riječ nego užaren mlaz

kroz prsa mi tutnji aritmija
kao vojska koja se prestrojava.

Pjesma iz projekta *Zaron* (s Alenom Brlekom i Emilom Andreisom)

BAADER-MEINHOF

Ovo je Arktik. Ledena eskimska krv.

Baader-Meinhof efekt:
tunel u kojem tučem čunjeve tvojih riječi.

Bez iznimke tvoje ime u prtljažniku svijesti.
Zločin koji sam počinila tupo se koprcu.

Gore krči nebo, razbijeni vinil
na brdima, na vodi, lokot dosjea „X“.
U šumama šuščaju najloni mrtvaca.
U mrtvima mrvice milenijskog tla.

Gdje je jedno moje oguljeno nebo?
Gdje sam svoju kosu slomila u križ?

Ja sanjajući uvijek idem tebi.

Sanjajući,
uvijek.